

Forholdet kunde maasse og burde være anderledes, naar det ikke var tilvant; men saaledes paa een Gang at gribe ind i og ved et Pennestrog at ophæve en Ret, for at værne om, at den ene Handlende ikke skal begaa Svig imod den anden, kan jeg ikke tiltræde. Den ærede Minister har foreholdt os — og det er slet fra flere Sider — at vi dog ikke kunne tilbagegive de Exempler, der komme fra andre Lande, og dette er vel tildels sandt, men paa den anden Side have vi saa ofte hørt noget Eignende blive fremsat her, medens vi bagefter have opdaget, at Forholdet slet ikke passede. Jeg skal kun nævne, at vi her til Lands have en saa fri og søkkelig Forsatning, som man i ethvert Fald vist ikke har mange Steder, og dette turde vel kunne have til Følge, at de Regler, der passe i andre Lande, ikke saa ganske passe her. Hos os er der i mange Reininger en større Frihed, end vi kunne finde i ret mange andre Lande. — Jeg vil nu henstille til Thinget, hvorvidt det vil gaa ind paa at offre en Ret som den, hvorom her er Tale, nemlig Retten til skaffe sig et nødvendigt Laan ved at give Sikkerhed i sine Eiendele, af hvilke man er i lovlig Besiddelse, for at værne imod Svig i Handelsstanden. Jeg fraraader det paa det Bestemteste. Vi skulle være humane, og jeg har Intet imod at ophæve Gjældsængsel; men lad os vogte os for at være saa humane imod en Klasse af Borgere, at vi blive inhumane imod den største Klasse; og det vil ske, hvis det, der her er foreslaaet, bliver til Lov.

Alberti: Jeg anser mig forpligtet til at gjøre nogle Bemærkninger ligeoverfor den høitærede Ministers Svar til mig i Dag. Jeg skal fatte mig meget kort, da Thinget jo ikke synes at være oplagt til at høre paa en Drøftelse af disse halvandet hundrede Paragrafer, som vi her have under Behandling. Jeg vil først yttre mig om det, som den ærede Minister ikke talte om, skjøndt jeg fra den Side, hvorfra jeg betragter en saadan

Lovgivning som den, der her foreligger, kalder det en principiel Betragtning — den ærede Minister lagde Bægt paa Ordet „principiel“. Det er nemlig, om den ærede Minister anser denne nye Konkurslov for at ville tilveiebringe en billigere Skiftebehandling end den, vi for Tiden have. Jeg tillod mig igaar at udtale den modsatte Mening, og jeg søgte at begrunde den ved at henvise til de forskjellige nye Indretninger, som her komme frem. Derfor man skal gaa ind paa disse nye, uprovede Forslag i Stedet for de prøvede Institutioner, som vi hidtil have haft, saa forekommer det mig, at der bør være et Sparommelighedshensyn tilstede. Det er dette, som jeg tror, ikke vil komme. Efter min Mening ville Kreditorudvalget og een eller flere Kuratorer og hele den omstændelige og vidtløftige Forhandlingsmaade, som maa følge af Lovens Indførelse i Livet, bringe forøget Udgift over paa Boerne. Desværre taale Fallitboerne, saaledes som de i Reglen ere her tillands, kun ringe Skifteomkostninger, og saalænge man ikke sætter en bestemt Dividende som det mindste Afkordbeløb, har man ikke nogen saa stærk Trang til at faae insolvente Personer til at opgive deres Boer i rette Tid, saa at der vil blive noget Synderligt i Boerne til Skiftebehandling. Jeg fik nu ikke noget Svar af den ærede Minister paa denne Bemærkning, og jeg vil derfor lade den staa hen. Jeg holder mig meget gerne til den ærede Ministers Udtalelse om, at der skal være en almindelig Bestemmelse om Boernes Bestyrelse, Forvaltning og Deling; men jeg gjentager, at Brugen af Skiftekommissarier ikke forrykker den almindelige Ordning. Det er ikke ret mange Aar siden, at der var saa mange Fallitboer i Kjøbenhavn paa en given Tid, at det var Skifteretten faktisk umuligt at behandle dem. Det var ved den sidste Handelskrisis i 1857 og 58, og Skifteretten var saa at sige nødt til at give Flertallet af disse Boer til Kommissarier. Noget Eignende indtraf i et Par Provindskjøbstæder i Sjælland, hvor der var et overrø-